

Hasičské čtení

ČÍSLO DEVÁTÉ

O připravenosti pomoci bližním | tradicích | výchově dětí a mládeže | sportu | VYCHÁZÍ V DUBNU 2022

„Každá odvedená práce a každý pozitivní čin jsou pro mě důležité a záslužné skutky.“

Monika Němečková, starostka SH ČMS

ZNOVUZROZENÍ SBORU v Jenišově

Kdybych do Jenišova u Karlových Varů přijel před třiceti lety, byl bych svědkem rozpadu zdejšího sboru. Naštěstí mezi více než tisícovkou obyvatel jsou takoví chlapi, jako Jan Eder a Milan Tomeš, kteří kolem roku 2015 začali tradice započaté v roce 1883 úspěšně křísit.

Dva roky po revoluci ukončili jenišovičtí hasiči svou činnost a opustili zbrojnici, kterou si tehdejší vedení obce přetvořilo v jakýsi sklad komunální techniky. Takové sběrné odkladiště. Budova je v žalostném stavu ještě dnes.

„Němně v tom roce 2015 jsme dali s několika dobrovolníky SDH Jenišov znovu dohromady. Včetně znaku a ostatních náležitostí. Zhruba rok na to se nám podařilo se souhlasem obce a za pomoci krajského hasičského záchranného sboru založit klasickou výjezdovou jednotku. Jednu z mála jednotek, která vznikla v době, kdy jiné spíše zanikají,“ konstatuje Honza Eder.

Nebylo to však nijak jednoduché. Nejdříve se zrodil nápad a Honza s Milanem Tomešem oslovili několik desítek obyvatel obce, kteří se myšlenkou založit sbor přímo nadchli, a pak to „šlo ráz na ráz“. Zároveň si od HZS Karlovarského kraje vyžádali instrukce, jak takovou jednotku založit a co je třeba všechno k tomu udělat. „Postupně jsme se tím prokousali a dnes jsme plně fungující jednotka i sbor a účastníme se všeho dění,“ říká radostně starosta sboru.

Jan Eder

Starosta a jeho náměstek s praporem sboru

Milan Tomeš

K jeho aktivitám ho přivedla skutečnost, že ještě před revolucí byl mladým hasičem a jezdil na soutěže. Pak pomáhal jako vedoucí. Řekl bych prostě i podle toho, s jakým zaujetím mi vše povídá, že je hasičina v něm.

„Honza Eder mě oslovil, zda bych mu mohl pomoci, ale bez jeho vůle a respektu by se to určitě neobešlo. Byl jsem rád, že jsem se mohl toho účastnit,“ doplňuje informace o znovuzrození SDH Jenišov Milan Tomeš.

Sbor se stal spojovacím článkem mezi starousedlíky a těmi, kteří se do obce přestěhovali. Naskytla se tím možnost se navzájem setkávat a poznávat. V tom chlapi viděli velkou budoucnost, a proto se do toho také pustili, přesto, že jejich zaměstnání jsou různá. Například Milan je soudce, ale v SDH je i lékař, manažer velké společnosti, zkrátka jsou různorodí. A to i ve výjezdové jednotce. Jsou v ní každý od jiné profese.

Vrásky na čele jim ale poněkud dělá práce s dětmi a mládeží. Na začátku měli organizovaných asi třicet dětí ve dvou kategoriích, mladší a starší. Účastnili se soutěží, a dokonce jednu uspořádali – „O pohár hejtmana Karlovarského kraje“. Bohužel se jim počáteční nadšení nepodařilo udržet, zvláště kvůli časové náročnosti. Ale už se hledá někdo, kdo by činnost s mladými hasiči opět obnovil.

Dalším problémem je hasičárna. Ta současná stojí v samotném centru obce a je ve zuboženém stavu, protože se do ní od roku 1991 neinvestovala ani koruna navíc. „Budova zbrojnice připomíná jen vzdáleně, a když se podíváte dovnitř, tak je to hrůza. Pokud bude nějaká vůle, tak se bude muset celá vystavět znovu,“ nařiká Jan Eder. „Máme však v kulturním domě vyhrazenou svoji část, ve které máme uložené stroje a máme se kde převléci. Přesněji, za hospodou byl velký sál, který se rozdělil na úložiště techniky a my tam máme své zázemí. O prostor se dělíme s dalšími složkami. Je tam uložena také obecní technika a své zázemí tam má i sportovní spolek. Máme s tím sice problémy, ale jsme rádi, že tam můžeme být. Věříme, že přijde doba, kdy budeme mít svoje zařízení, na které budeme pyšní.“

Žehnání praporu

Jenišovské slavnosti

„Když máme výjezd, a těch vloni bylo dvanáct, tak je to složitější i s převlékáním. Odkládat oblečení si musíme na zem. Nemáme si ani kde umýt ruce, ale bereme vše tak, jak to je. Výjezdy jsme obnovili teprve před pár lety, takže věřím, že do budoucna se ta situace změní,“ doplňuje Milan.

Naštěstí sbor má podporu obce a od krajského úřadu obdrželi dotace na dopravní automobil. Dostali zásahové obleky, boty a jiné doplňky. Jsou si vědomi toho, že budovat spolek a jednotku od nuly chce prostě nějaký čas.

Výjezdů se jenišovičtí účastní bez ohledu na potíže. Například po vichřici ve vsi i v okolí odklízeli polámané stromy a spadané větve. Zajímavý byl i zásah při hašení dřevěného srubu.

Honza s Milanem schraňují i vzácné sborové relikvie. „Tady je odznáček z roku 1926, ještě s původním názvem obce Jensen. Kronika je z předválečné, válečné a poválečné doby. Jsou to překrásné věci a zároveň zajímavé čtení,“ říká Jan a začne vypravovat, jak v osmdesátých letech dělali hasiči vše pro to, aby mezi sebe přilákali mladou generaci. Všemohně se snažili svou spolkovou činnost udržet. Připomíná jména lidí, kteří ještě žijí, a s kterými znovuzaložení sboru konzultovali. Ukazuje mi obrazovou dokumentaci. Snímky z výcviku i ze soutěží. Člověku se ani nechce věřit, jaké to kdysi bylo. Nezbyvá, než jen věřit, že díky takovým, jako je Jan Eder a Milan Tomeš to bude zase tak, jak má být.